

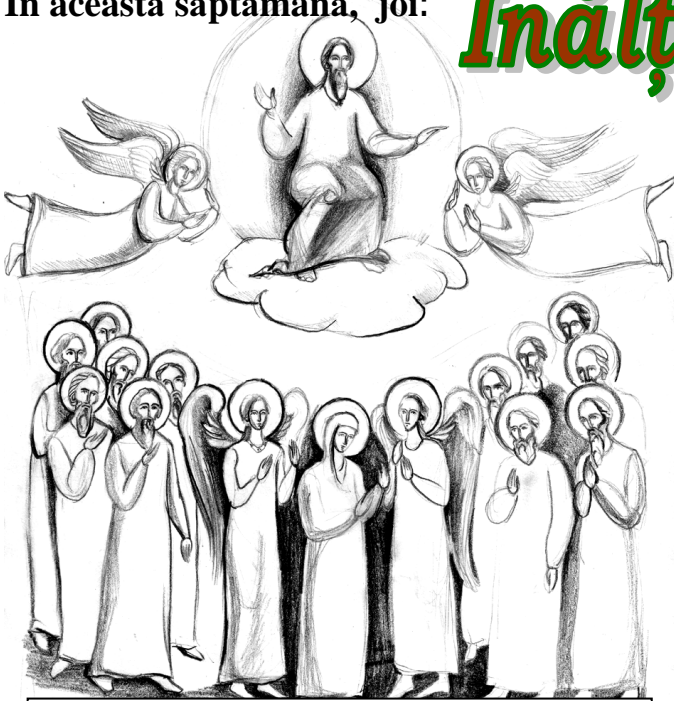
Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Orbului - a VI-a după Paști

În această săptămână, joi:

Înălțarea Domnului

Icoană realizată de Maria Gheorghiu

Joi, 1 iunie 2006, la sărbătoarea Înălțării Domnului, după Sfânta Liturghie, la ora 12.00, se va desfășura tradiționala procesiune la monumentul din curtea Bisericii, unde se va oficia slujba de pomenire și o manifestare evocatoare pentru cinstirea EROILOR NEAMULUI și a VICTIMELOR RĂZBOIULUI.

Rugându-se pentru odihna sufletelor eroilor, Biserica Neamului le păstrează vie amintirea și jertfa lor, chemându-ne pe toți să ne înălțăm sufletele către virtuțile creștine și valorile românești care au împodobit viața martirilor și pentru a căror neștirbire au luptat neîncetat.

Fiind și ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI, vor participa la această procesiune și mulți copii de la școlile de pe raza parohiei noastre, care vor deveni și beneficiarii ofrandelor aduse de creștini.

Evangelhia Înălțării – Luca 24, 36-53

36. Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis: "Pace vouă!"
37. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh.
38. Și El le-a zis: "De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?"
39. Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însuși sunt; pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase așa cum Mă vedeți pe Mine că am".
40. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele.
41. Și lor, celor încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: "Aveți aici ceva de mâncare?"
42. Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere.
43. Și, luând, a mâncat în fața lor.
44. Și le-a zis: "Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am grăit pe când încă eram împreună cu voi, că toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în profeți și în psalmi trebuie să se plinească".
45. Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile.
46. Și le-a zis că așa este scris și că așa trebuia să pătimestă Hristos și a treia zi să învie din morți
47. Și întru numele Său să se propovăduiască pocăința și iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.
48. "Voi sunteți martorii acestora.
49. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă rămâneți în cetate până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus".
50. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat.
51. Și a fost că'n timp ce-i binecuvânta, S-a depărtat de ei și s-a înălțat la cer.
52. Iar ei, închinându-I-se, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.
53. Și în toată vremea erau în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.

Vindecarea orbului din naștere

Duminica orbului din naștere surprinde miracolul luminii pascale, care pornește dinspre interior către exterior, oferind imaginea credinței care izvorăște din binefacerea primită. Vindecarea nu numai că îl transpune într-o lume pe care până atunci o percepușe altfel, dar îi conferă vindecarea și conferindu-i totodată privilegiul statutului de normalitate. Iisus i-a deschis fereastra ființei lui năpăstuite, incomplete, spre toate aceste minute ale realității ce strălucea pretutindeni în jurul lui, umplându-l de fericire, dăruindu-l cu nenumărate noutăți și cu frumusețile lumii.

Văzând pe acel orb, ucenicii s-au apropiat de Iisus și l-au întrebat: "*Înățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?*"

Iar Domnul le-a răspuns: "*Nici el nu a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.*". Vedem aici că în acea vreme exista printre iudei părerea că oamenii sunt loviți de boală și de năpaste atunci când păcătuiesc sau chiar când părinții sau strămoșii lor au păcătuit, iar ideea aceasta nu a dispărut cu desăvârșire nici în zilele noastre. Dar numai Dumnezeu cel Atotputernic cunoaște cu adevărat pricina suferințelor omenești.

În acest caz însă, ca și în multe altele, necazul acestui om a devenit un prilej ca lumea să cunoască atotputernicia lui Dumnezeu. Iisus a curățat ochii orbului cu tina și l-a trimis la fântâna Siloamului să se spele, iar când acesta s-a întors, își recăpătase deja vederea.

Fântâna Siloamului se afla în sudul Ierusalimului, la oarece distanță de locul unde se petreceau acestea. Ea fusese construită de regele Iezechia cu 700 de ani înainte și avea apa cea mai curată din oraș; dar Iisus nu l-a trimis acolo pentru curățenia apei ci pentru ca să vadă dacă omul îl ascultă; iar acesta a ascultat. De aceea primul pas pe care trebuie să-l facem pentru a putea primi binecuvântările lui Dumnezeu, este să ascultăm de poruncile Sale.

În fața unei asemenea minuni, s-au găsit însă și dintr-aceia care să o tăgăduiască, ba mai mult să îl învinuiască pe Iisus. Tocmai aceia ce credeau că au vederea cea mai clară și înțelepciunea cea mai mare dintre iudei, fariseii, n-au fost în stare să vadă Lumina Dumnezeiască. Acuzându-l pe Iisus că păcătuiește pentru că vindeca oameni în ziua Sabatului (ziua sâmbetei, ziua de odihnă), s-au rătăcit ei înșiși în întuneric.

Citind mai departe în Evanghelie, ne dăm seama că Domnul a făcut de fapt două minuni pentru acest om: prima când i-a vindecat ochii trupești, iar a doua când i-a luminat conștiința cu o revelație ce i-a sădit în suflet credința cea adevărată în Fiul lui Dumnezeu, spunându-i: "*Cel ce vorbește cu tine, Acela este*". Acest adevăr luminos l-a determinat pe orb să vadă mult mai mult decât vedeau ceilalți cu ochii lor trupești: "Cred, Doamne!" exclamă el și I se închină Mântuitorului.

Trebuie observat că evanghelia de la Ioan este presărată cu multe referiri la Lumina cea Dumnezeiască, ce se identifică cu persoana Fiului: "*Cuvântul era Lumina*

adevărată care luminează pe tot omul". Lumina care ne vine de la Iisus ne dezmiardă ochii trupești, dar totodată ne deschide ochii cei duhovnicești, aducându-ne nouă pace și tărie, precum și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu. Grea trebuie să fie suferința orbului din naștere, dar cât de mare este suferința celor ale căror suflete sunt insensibile la Lumina Dumnezeiască. Mai mult, însăși această insensibilitate este vinovată: "*Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră*" (Ioan 9, 41).

Lumina ce vine de la Domnul risipește teama întunericului, ne încurajează și ne veselește zilele vieții noastre, ne luminează mințile și sufletele, făcându-ne mai înțelepți, mai clar văzători, mai iubitori de oameni și risipește mânia și răutatea ce își au obârșia în întuneric. Cunoscând toate acestea, să ne înălțăm sufletele la Domnul cel milostiv și iubitor de oameni și să-L rugăm să reverse Lumina Sa cea Dumnezeiască asupra noastră, pentru a ne aduce pacea și învățătura Sa după care tindem și să lumineze căile noastre, pentru a ne feri pe noi de toate cursele dușmanului și de toate relele și primejdiile, ca să ne bucurăm în toate zilele noastre de viața care am primit-o de la El și să preamărim Sfânt Numele Lui .

Roxana Aioanei

Repere liturgice la Înălțarea Domnului

Praznicul Înălțării la cer a Domnului, numit în popor și Ispas (de la slavul Suspasu=Mântuitorul), cade întotdeauna în *Joia săptămânii a șasea după Paști*, adică la 40 de zile după Înviere, când Domnul S-a înălțat la cer, fiind una dintre cele mai vechi sărbători creștine despre care amintesc *Constituțiile Apostolice*. Potrivit scrierilor hagiografice din secolul al IV-lea, Sărbătoarea Înălțării Domnului era prăznuită la început o dată cu Rusaliile, punând astfel pecetea finală perioadei pascale, a Cincizecimii; era un fel de otpust al mării solemnități liturgice a Răscumpărării.

Spre sfârșitul secolului al IV-lea sau începutul secolului al V-lea, sărbătoarea Înălțării s-a despărțit de cea a Pogorârii Sfântului Duh. O solemnitate deosebită va lua această sărbătoare o dată cu momentul construirii de către Împărăteasa Elena, mama Împăratului Constantin cel Mare, pe muntele Eleonului sau al Măslinilor (de unde Mântuitorul S-a înălțat la Cer), a vestitei biserici Eleona. În acest sfânt lăcaș, Înălțarea se prăznuia cu mare fast, începând de la miezul nopții, mai ales prin mulțimea luminilor aprinse; astăzi, deși biserica se află în ruină, în ziua Înălțării Domnului numeroși creștini se adună acolo, iar clerul diferitelor confesiuni săvârșesc Sfânta Liturghie pe altare portative.

Sigur, Sărbătoarea Înălțării Domnului este marcată de câteva acte liturgice specifice. În acest sens, **miercuri, 8 iunie**, în cadrul slujbei vecerniei, ce va începe în biserica noastră la ora 18.00, va fi ridicat Sfântul Aer (Epitaf) care a fost așezat pe Sfânta Masă în Vinerea Patimilor. Această slujbă va inaugura și noul salut: **Hristos s-a înălțat !** cu răspunsul: **Adevărat s-a înălțat !** care se va rosti până la *Odovania* (încheierea) praznicului Înălțării (9 iunie).

De asemenea, începând cu această zi, la Rugăciunile Începătoare întâi se va zice troparul Înălțării: **Înălțatu-te-ai întru slavă, Hristoase Dumnezeuul nostru, bucurie făcând ucenicilor Tăi prin făgăduința Sfântului Duh și incredințându-se ei prin binecuvântare că tu ești Hristos Mântuitorul lumii,** în loc de *Hristos a Înviat...* după care se va continua cu *Sfinte Dumnezeule, Slavă... și acum... Prea Sfântă Treime..., Doamne miluiește* (de trei ori) *Slavă... și acum... Tatăl nostru.* Astfel, pentru a ne transpune în atmosfera în care au viețuit apostolii după Înălțare, până la Pogorârea Duhului Sfânt nu rostim rugăciunea *Împărate Ceresc.*

Prezența / absența lui Dumnezeu

Unde se află lumea? Și unde se află situat omul? Care este temelia intelectului și a cunoașterii? Omul încearcă să se explice pe sine în termenii lucrurilor, dar cu o totală lipsă de reușită, fiindcă definindu-se pe sine în termenii lucrurilor, omul se reduce în cele din urmă și pe sine la un lucru, la materie.

Dar ce se întâmplă când omul încearcă să explice prezența / absența lui Dumnezeu sau, într-un cuvânt, existența Lui, deși Dionisie Areopagitul spunea că Dumnezeu este atât de măreț, de necuprins, de neimaginat pentru mintea omenească, încât nici măcar cuvântul „existență” nu i se poate atribui în înțelesul limitat al rațiunii noastre. Și totuși, ontologic, omul caută pe Dumnezeu cu mintea sa, se zbate mereu să găsească explicații pentru tot ce-l încojoară. În această zbatere, omul este supus unui destin tragic, căci Adevărul transcende atât omul, cât și materia. De aceea explicațiile sale nu vor fi niciodată suficiente.

Dintru început se pune o problemă foarte importantă: situația persoanei pentru care Dumnezeu pare a fi absent. Bineînțeles, nu ne referim la o absență reală – Dumnezeu nu este niciodată absent cu adevărat – ci la sentimentul absenței pe care îl avem. Stăm în fața lui Dumnezeu și strigăm la un cer pustiu, de la care nu vine nici un răspuns. Ne întoarcem în toate părțile, dar El nu este de găsit.

Ce trebuie să gândim în acest caz? Faptul că Dumnezeu se poate face pe Sine prezent, ca și faptul că, uneori avem sentimentul absenței Sale, constituie o parte din Revelația vie și adevărată. Întotdeauna trăirea religioasă este însoțită de dorința de a-L vedea pe Dumnezeu. Și Moise și Ilie din Vechiul Testament ne stau mărturie a acestei dorințe, cu incredințarea că vederea lui Dumnezeu va intensifica relația noastră personală cu El. Transcendența lui Dumnezeu pe de o parte și dorința omului de a-L percepe în mod concret, explicit, de multe ori au dus la credințe greșite de tip idolatru, care au focalizat sentimentul religios asupra unor imagini materiale sau plăsmuiri imaginare.

Al doilea lucru foarte important este că o întâlnire cu Dumnezeu „față către față” (I Cor. 13, 12) este întotdeauna un moment de judecată. Amintiți-vă multele pasaje din Scriptură în care ni se spune ce greu este să te găsești față în față cu Dumnezeu, pentru că în

Dumnezeu totul este desăvârșit, absolut. Înțelegându-se pe sine și limitele existențiale, unii oameni au ezitat să-L primească pe Hristos, conștienți de faptul că nu sunt vrednici să intre sub acoperământul lor. Să ne amintim de sutașul care L-a rugat să-i vindece sluga. Hristos a zis: “Voi veni”, dar sutașul a spus: “Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu. Spune un cuvânt și se va vindeca” (Matei 8, 8). Sau să ne amintim de Sf. Petru, în corabia lui, după pescuirea minunată, când a căzut în genunchi și a zis: “Du-te de la mine, Doamne, că sunt om păcătos” (Luca 5, 8). L-a rugat pe Domnul să plece din corabia lui, fiindcă se simțea umil, dându-și seama de măreția lui Iisus. Așadar, când acești oameni au înțeles, sau au văzut puterea lui Dumnezeu, ei par a-I dori mai degrabă absența.

Până la momentul Înălțării sale la ceruri, prezența lui Hristos-Dumnezeu a fost verificată și adevărată în mai multe rânduri. Nenumăratele sale apariții și minuni au chemat pe oameni la Dumnezeu prin puterea exemplului Său. Lucrurile s-au schimbat o dată cu moartea Sa. A crede în Hristos cel Înviat li s-a părut oamenilor un lucru extrem de greu și asta din cauza imposibilității de a-și explica asemenea fenomene. Incredințarea lui Toma a fost singura dovadă pe care a dat-o Hristos oamenilor spre a fi percepută prin simțuri, fără a uita însă să adauge: “Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20, 29).

O dată cu ridicarea Sa la ceruri, până astăzi Hristos a încetat nici măcar pentru o clipă prezența Sa în lume, nu și-a îndepărtat niciodată fața de la noi. Așa cum până la venirea Sa pe pământ Dumnezeu a lucrat asupra noastră prin prooroci, tot așa după Înălțarea sa, lucrarea dumnezeiască a continuat prin apostoli, misionari și prin toate învățămintele creștine pe care ni le-a transmis prin Biserică – „lăcașul sălășluirii Sale”. Însă prezența lui Dumnezeu o simțim numai dacă ne lăsăm inima deschisă, pregătită să-L primească. Și de câte ori nu L-am simțit aproape de noi, mai ales în momentele de grea cumpănă, dar și cele în care inima ne saltă de bucurie!

Să ne amintim ce i-a răspuns Dumnezeu omului care I-a reproșat faptul că urmele pe nisip aparțin numai unei persoane, ceea ce însemna că-l părăsise: “Nu te-am părăsit, ci acolo te țineam în brațe!” Ce dovadă mai mare de bunătate și dragoste față de oameni avem nevoie? Cum am putea să ne gândim că Dumnezeu ne poate părăsi, când Și-a dat Fiul pentru salvarea noastră?

Cum am putea afirma absența lui Dumnezeu, când noi suntem cei care suntem absenți, noi suntem cei care ne răcim percepția și atenția noastră în raport cu El? Prin urmare, este necesar să ne impunem *tăcerea* și să *credem* în Atotprezența lui Dumnezeu. Și aceasta este o nevoie care va aduce dulceața inimii.

Anca Voicu

„Iubiții mei frați și fii, trebuie să avem mare grijă când intrăm în Sfânta Biserică sau în Sfântul Altar, că acolo este prezent pururea Însuși Domnul nostru Iisus Hristos !”

Sfântul Calinic de la Cernica

Minunata lume a copilăriei

Sentințe ale copiilor înscrise pe pereții Institutului Cultural Român

Sfinții:

"Sfântul Gheorghe l-a omorât pe balaur că balaurul a început primul și l-a băgat pe sfânt în legitimă apărare"

Felix Roncea, 12 ani;

"Aura sfinților arată afară aurul dinlăuntrul lor"

Bogdan Topîrceanu, 11 ani.

Călugării:

"Sportivii trăiesc mai puțin decât călugării că sportivii mănâncă mult în fiecare zi și carnea le dezorientează viața"

Alina Zane, 8 ani.

Biserica: "Unii oameni aprind lumânari la biserică pentru aceia care trebuie să fie povestiți"

Teodor Zaica, 7 ani.

Rugăciunea: "Ne rugăm cu palmele lipite pentru că ele dacă stau așa, sunt ca o sageată cu aripi de degete care se îndreaptă spre Dumnezeu"

Adrian Ionita, 9 ani.

Diavolul:

"Dacă dracul va descoperi că, din greșală, a făcut un bine, s-ar concedia de ciudă, dar dracul nu face bine din greșală așa că nu putem vedea șomaj de drac niciodată"

Tudor Matache, 11 ani.

"Kamikadze sunt patrioți ai diavolului"

Paul Păun, 10 ani.

"Drăcovenie înseamnă o prostie cu coarne"

Teodor Zaica, 8 ani.

Apocalipsa:

"Apocalipsa va fi când va curge ultima picătură în paharul cu nervi al lumii și va da pe afară" - Ruxandra Gutu, 15 ani.

Preotul: "Preotul e un fel de coșar al sufletelor" - Alexandra Ristea, 11 ani.

Asceza: "Dacă te abții de la o plăcere îți iese o pildă" - Tudor Matache, 11 ani.

"Mataniile sunt o gimnastică credincioasă" - Teodor Zaica, 7 ani.

Peisajul: "Peisajul este o caligrafie a lui Dumnezeu" - Adrian Ioniță, 8 ani.

Îngenuncherea:

"Înțelesul așezării în genunchi când omul se roagă este ca el să devină mai micuț" - Tudor Matache, 11 ani.

Icoanele: "Icoanele sunt portretele de familie ale lui Dumnezeu" - Ana Maria Badea, 13 ani.

Moastele: "Unii oameni nu putrezesc după ce mor pentru că trupurile lor au fost bătute în pamânt cu cerul în ei" - Sabina Dallu, 12 ani.

Viata: "Chiar dacă țara noastră nu este în război, lumea zice că viața e o luptă, că oamenii se bat cu taxe mari... taxele la gaze, apa și chirie, și cu alți dușmani și ăia care pierd războiul stau în frig, fără lumină, că sunt prizonieri" - Șerban Andrei Ionescu, 9 ani.

Cerul:

"Ca după ce murim să ne ridicăm la cer, trebuie toată viața să-i facem aripi sufletului" - Iulia Ghita, 14 ani.

"Zadarnic e să ai aripi, iar cerul ușii închise" - Cassandra Halchias, 10 ani.

(texte consemnate după *Dilema Veche*, nr. 108/2006)

Scrisori către Dumnezeu, adresate de copii

"Dragă Dumnezeu,

Ma cheamă Ana Maria și sunt în clasa a IV-a. Îmi place educația fizică, civică, muzica și matematica. și de Tine îmi place, pentru ca mi-ai dat viață, ești mereu lângă toți oamenii și îi ajuți pe toți. Și eu îi ajut cât pot, dar stau la bunica. Părinții mei sunt la țara și mai am încă patru frați... Aș vrea să îi ajuți. ... Știu ca ti-am zis de o mie de ori, dar îmi place de Tine!

Cu drag, Ana-Maria Codreanu, clasa a IV-a"

"...Eu cred în Dumnezeu și nu vreau să-i fac viața un chin, dar vreau să aibă și El grijă de mine, ca să nu pătesc nimic rău. Nu aș vrea să mor, că eu nu pot să înviez înapoi. Eu Il iubesc pe Dumnezeu și mereu îmi fac rugăciunile ca să pot vorbi cu El.

Stoica Ana-Maria, clasa a III-a

"Doamne, eu nu Te văd, dar Te iubesc, cred în Tine și Te respect. Când merg la biserică, îmi doresc să Te văd în carne și oase. Toți Te iubesc și au încredere în Tine, chiar dacă ei nu Te văd." Sorina Asofronie clasa a III-a.

„Tatăl meu care ești în ceruri, care pe toate le vezi și

pe toate le știi. Ești o minune și vreau să îți mulțumesc pentru că mi-ai dat viață, mi-ai dat părinți care mă iubesc și mă protejează. Mi-ai dat minte luminată, m-ai ajutat să trec peste ce era mai greu, m-ai adus până în clasa a patra... Doresc să trăiesc frumos viața asta și sper că o să trăiesc și cealaltă viață la fel... Iartă-l pe tata, te rog eu frumos, deoarece vine obosit de la serviciu și uită să își facă rugăciunea... Să îi ierți pe toți care Ți-au greșit. Te rog frumos, Tatăl meu."

Ana-Maria Păduraru clasa a IV-a C

„Dragă Dumnezeu,

Vreau sa îi dai bunicii mele puterea de a termina casa pe care a început-o. Dar și pentru mama mea, multă putere de muncă. Dar și pentru orfani, puterea de a avea părinți. Dar și pentru mine, puterea de a lua note bune. Dar și pentru toți oamenii, sănătate multă. Dar și pentru toți copacii. Dar și pentru berze, multa sănătate. Dar și pentru flori."

Andreea Terclu, clasa a II-a

Publicație editată de parohia TOMA COZMA

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro

Preot paroh Mihai Mărgineanu – tel. 0742 044 844

Secretar redacție: Vasilica Onofrei – tel. 0741 706 602

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank